

ფანი უმი — რიცხვი თორმეტი

დანიელი 11:40 და წინასწარმეტყველების სამი გახსნა

Jeff Pippenger

2025-09-12

დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცე მუხლი ბიბლიაში ერთ-ერთი უმნიშვნელოვანესი მუხლია. იგი წარმოადგენს დანიელის წიგნის ბეჭდის ახსნას 1798, 1989 და 2023 წლებში. წიგნის ბეჭდის ახსნის ეს სამი შემთხვევა აღნიშნავს „შვიდი ჟამის“ გაფანტვის დასრულებას. 1798 წელი აღნიშნავდა იმ ორი ათას ხუთას ოცწლიანი გაფანტვის დასრულებას, რომელიც დაიწყო ძვ. წ. 723 წელს, როდესაც ასურეთმა ჩრდილოეთის ათი ტომი ტყვეობაში წაიყვანა. 1989 წელი აღნიშნავდა 1863 წლის ამბოხებიდან გასული 126 წლის დასრულებას, როდესაც მეშვიდე დღის ადვენტისტურმა ეკლესიამ ოფიციალურად გვერდზე გადადო ლევიათა ოცდამეექვსე თავის „შვიდი ჟამი“. 2023 წელი აღნიშნავდა გამოცხადების მეთერთმეტე თავის ორი მოწმის ქუჩაში მკვდრად ყოფნის სამნახევარი დღის დასრულებას. 2,520 წლის დასასრულს (126 წლისა და 3½ დღისა — ყოველივე ეს „შვიდი ჟამის“ სიმბოლოებია) დანიელის წიგნი იქნა ახსნილი.

და უაიტი გვამცნობს, რომ 1798 წელს აუცილებელი იყო ადამიანთათვის წარმდგარიყო მადლის დროის დახურვასთან დაკავშირებული მოვლენები. როდესაც იგი ამ ფაქტს აღნუსხავს, იგი პარალელურ ისტორიებს მიუთითებს, რადგან უკანასკნელი დღეების უწყებასაც იგი წარმოაჩენს, როგორც მადლის დროის დახურვასთან დაკავშირებულ მოვლენებს. მილერიტული ისტორიის შესახებ საუბრისას იგი წერს:

„აუცილებელი იყო, რომ ადამიანები თავიანთი საფრთხის მიმართ გამოფხიზლებულიყვნენ; რომ აღმრულიყვნენ მადლის ჟამის დასასრულთან დაკავშირებული საზეიმო მოვლენებისათვის მოსამზადებლად.“ The Great Controversy, 310.

ბოლო დღეებზე საუბრისას, იგი წერს:

„მისი ჯვარცმის წინ მაცხოვარმა თავის მოწაფეებს განუმარტა, რომ იგი სასიკვდილოდ უნდა მიეცათ და კვლავ აღმდგარიყო სამარხიდან; და ანგელოზები ესწრებოდნენ, რათა მისი სიტყვები გონებასა და გულებზე აღებეჭდათ. მაგრამ მოწაფეები რომაული უღლისგან დროებით დახსნას ელოდნენ და ვერ ითმენდნენ იმ აზრს, რომ ის, ვისზედაც მათი მთელი იმედი იყო დამყარებული, სამარცხვინო სიკვდილს დაითმენდა. სიტყვები, რომლებიც მათ უნდა ხსომებოდათ, მათი გონებიდან განიდევნა; და როცა განსაცდელის ჟამი დადგა, მან ისინი მოუშვადებელნი ჰყოვა. იესოს სიკვდილმა მათი იმედები ისე სრულად დაანგრია, თითქოს მას წინასწარ არც გაეფრთხილებინოს ისინი. ამგვარად, წინასწარმეტყველებებშიც მომავალი ჩვენს წინაშე გახსნილი ისეთივე სიცხადით, როგორც ქრისტეს სიტყვებით იყო გახსნილი მოწაფეთა წინაშე. მოვლენები, რომლებიც დაკავშირებულია მადლის ჟამის დახურვასთან და მწუხარების

ჟამისთვის მომზადების საქმესთან, ნათლად არის წარმოდგენილი. მაგრამ მრავალთ ამ მნიშვნელოვან ჭეშმარიტებათა შესახებ იმაზე მეტი გაგება არა აქვთ, ვიდრე ექნებოდათ, ისინი არასოდეს რომ არ ყოფილიყო გამოცხადებული. სატანა ფხიზლად დარაჯობს, რათა წარხოცოს ყოველი შთაბეჭდილება, რომელიც მათ ხსნისათვის გააბრძნობს, და მწუხარების ჟამი მათ მოუმზადებელთ ჰპოვებს.“ The Great Controversy, 595.

მილერიტული უწყება გაიხსნა 1798 წელს და მან წარმოადგინა „მადლის დროის დახურვასთან დაკავშირებული მოვლენები“. უკანასკნელ დღეებზე საუბრისას, იგი მოწაფეთა ისტორიას იყენებს იმის საჩვენებლად, რომ სწორედ „მადლის დროის დახურვასთან დაკავშირებული მოვლენებია“ ის, რაც ადამიანებს ხსნისათვის ბრძენს ხდის, მაგრამ არ არის გაგებული. უწყებანი, რომლებიც გაიხსნა 1798, 1989 და 2023 წლებში, იყო უწყებანი, რომლებიც განსაზღვრავდა „მადლის დროის დახურვასთან დაკავშირებულ მოვლენებს“.

მეორმოცე მუხლი წარმოადგენს ისტორიულ ხაზს, როდესაც დანიელის წიგნი სამჯერ იხსნება. 1798 წელს დანიელის ულას მდინარის ხილვა, რომელიც მეშვიდედან მეცხრე თავებამდე მონაკვეთებს წარმოადგენს, გაიხსნა. 1989 წელს დანიელის ხილვა ხიდეკელის მდინარეზე, რომელიც მეათედან მეთორმეტე თავებამდე მონაკვეთებს წარმოადგენს, გაიხსნა. 2023 წელს გაიხსნა დანიელის მეთერთმეტე თავის მეორმოცე მუხლის დაფარული ისტორია.

ორმოცე მუხლის ისტორია მოიცავს 1798 წლიდან ორმოცდამეერთე მუხლის საკვირაო კანონის დადგომამდე პერიოდს; ეს არის შეერთებული შტატების ისტორია, რომელიც ამავე დროს არის გამოცხადების მეცამეტე თავის მიწის მხეცი, გამოცხადების მეთექვსმეტე თავის ცრუ წინასწარმეტყველი და ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფო. იგივე ისტორია, რომელიც დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცე მუხლშია წარმოდგენილი, ასევე წარმოდგენილია გამოცხადების წიგნში ერთ მუხლში.

და ვიხილე სხვა მხეცი, ამომავალი მიწიდან; და ჰქონდა მას ორი რქა კრავის მსგავსად, და ლაპარაკობდა როგორც გველეშაპი. გამოცხადება 13:11.

ეს მუხლი, ისევე როგორც ორმოცე მუხლი, არის ისტორია, რომელიც იწყება 1798 წლის უცხოელთა და ამბოხების აქტებით და მთავრდება კვირადღის კანონით, როცა ერი ლაპარაკობს როგორც დრაკონი; ისტორია, რომელიც იწყება მაშინ, როცა პაპური რომი ჩამოშორებულია ტახტს და მთავრდება მაშინ, როცა პაპური რომი ტახტზე აღდგება. ისტორია, რომელიც წარმოდგენილია როგორც გამოცხადების 13:11-ში, ისე დანიელის 11:40-ში, იწყება ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეხუთე სამეფოს ჩამოშორებით და მთავრდება ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოს ჩამოშორებით.

„სამოცდაათი“ წელი, რომლის განმავლობაში ბაბილონი მეფობდა, როგორც ბიბლიური წინასწარმეტყველების პირველი სამეფო, ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეორე სამეფომდე, წარმოადგენს ორმოცე მუხლის ისტორიას 1798 წლიდან კვირადღის კანონამდე.

და იქნება იმ დღეს, რომ ტვიროსი დავიწყებულ იქნეს სამოცდაათი წლით, ერთი მეფის დღეებისამებრ; და სამოცდაათი წლის დასასრულს ტვიროსი იმღერებს, ვითარცა მეძავი. აიღე ქნარი, მოიარე ქალაქი, ჰოი, დავიწყებულ მეძავო; ტკბილად დაუკარ, მრავალი სიმღერა იმღერე, რათა გაგიხსენონ. და იქნება სამოცდაათი წლის დასასრულის შემდეგ, რომ უფალი მოიხილავს ტვიროსს, და იგი დაუბრუნდება თავის საზღაურს და იმეძავებს ქვეყნიერების ყველა სამეფოსთან დედამიწის ზურგზე. ესაია 23:15–17.

1798 წლიდან კვირა-დღის კანონის გამოცხადებამდე არსებული ისტორია აგრეთვე არის ის ისტორია, როდესაც ტვიროსის მეძავი დავიწყებას მიეცემა, როგორც ეს ესაიას ოცდამესამეშია ჩაწერილი; იქ ეს პერიოდი გამოხატულია როგორც „სამოცდაათი წელი“ და როგორც „ერთი მეფის დღეები“. ნაბუქოდონოსორიდან ბელშაცარამდე ბიბლიური წინასწარმეტყველების პირველი სამეფო მეფობდა, რითაც წინასახედ იქცა ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოსი, რომელიც იწყება როგორც კრავი, მაგრამ ბოლოს ლაპარაკობს როგორც გველი. ნაბუქოდონოსორი წარმოადგენს კრავის მიმდევარს, ხოლო ბელშაცარი — გველის მიმდევარს.

1798 წლიდან კვირის კანონის დრომდე ისტორია ასევე არის გამოცხადების მეთოთხმეტე თავის სამი ანგელოზის ისტორია, რომელიც იწყება მილერიტების რეფორმაციით და მთავრდება ას ორმოცდაოთხი ათასის რეფორმაციით. სამი ანგელოზის უწყება არის სამსჯავროს ჟამის უწყება. მილერიტებმა გამოაცხადეს ის მოვლენები, რომლებიც დაკავშირებულია სამსჯავროს გახსნასთან, ხოლო ას ორმოცდაოთხი ათასი აცხადებენ იმ მოვლენებს, რომლებიც დაკავშირებულია გამოცდის დროის დახურვასთან.

მადლის ჟამის დახურვასთან დაკავშირებული მოვლენები გამოსახულია წინასწარმეტყველების შინაგან და გარეგან ხაზებზე, და ეს მოვლენები უპირველესად ხდება იმ ისტორიაში, რომელიც წარმოდგენილია დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცე მუხლში. ორმოცე მუხლის მოვლენები მთავრდება შეერთებულ შტატებში საკვირაო კანონით, ამიტომ ღვთის სხვა შვილების საბოლოო შეკრების მოვლენები, რომლებიც ჯერ კიდევ ბაბილონში არიან, ორმოცე მუხლში წარმოდგენილი არ არის; მიუხედავად ამისა, კრიზისი, რომელიც მაშინ მსოფლიოს წინაშე დგას, სწორედ იმხანად ახლახან დასრულდა შეერთებულ შტატებში. ეს მოვლენები წარმოადგენს განაჩენს შეერთებულ შტატებზე და ღვთის ეკლესიის განწმენდას, ვიდრე ეკლესია აღიმართება, როგორც დროშა.

შიდა მოვლენები, რომლებიც გამოსაცდელი დროის დახურვას უკავშირდება, განსაზღვრავს ქრისტეს მსახურებას, როგორც მღვდელმთავრისას, ღმერთის საიდუმლოს დასრულებაში მისი უკანასკნელი დღეების ხალხს შორის. გარე მოვლენები განსაზღვრავს შეერთებული შტატების როლს პაპობისთვის ძალაუფლების აღდგენაში. შეერთებული შტატების მთელი ისტორია, როგორც ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოსი, ლაოდიკიის მთელი ისტორია, ვითარდება იმ ისტორიის განმავლობაში, რომელსაც წარმოადგენს ორმოცე მუხლი.

ორმოცე მუხლში არსებული შინაგანი და გარეგანი ხაზები წარმოდგენილია მიწის მხედის ორი რქით. რესპუბლიკანიზმის რქა არის გარეგანი ხაზი, ხოლო პროტესტანტიზმის რქა — შინაგანი ხაზი. ორივე ხაზი არსებობენ მეექვსე სამეფოს ისტორიის ფარგლებში, და მეექვსე სამეფოს ისტორიის დასასრულს ღვთის მსჯავრი მოიწევა როგორც პროტესტანტულ, ისე რესპუბლიკურ რქაზე. უწყება, რომელიც განსაცდელის ვადის დახურვასთან დაკავშირებულ მოვლენებს განსაზღვრავს, არის ის უწყება, რომელიც განსაზღვრავს იმ მოვლენებსაც, რომლებიც მოიწევა შეერთებულ შტატებზე, როდესაც იგი ავსებს თავისი განსაცდელის დროის სასმისს. უწყება, რომელიც განსაცდელის ვადის დახურვასთან დაკავშირებულ მოვლენებს განსაზღვრავს, ასევე ის უწყებაა, რომელიც განსაზღვრავს იმ მოვლენებს, რომლებიც მოიწევა მეშვიდე დღის ადვენტიზმზე, როდესაც იგი ავსებს თავისი განსაცდელის დროის სასმისს.

ორმოცე მუხლის ისტორიის ფარგლებში დანიელის წიგნი სამგზის იხსნება, და ამ სამივე შემთხვევაში წარმოშობს შიდა და გარე ხაზს, რომლებიც წარმოაჩენენ გამოსაცდელი ჟამის დახურვასთან დაკავშირებულ მოვლენებს. ამ სამივე ნიშნულს წინ უძღვის შვიდგზის გაფანტვა. ამრიგად, ორმოცი მუხლი წარმოადგენს 1798 წლიდან კვირა კანონის დადგომამდე პერიოდს, და ამ ისტორიის შიგნით არსებული წინასწარმეტყველური ნიშნულები არის „გამოსაცდელი ჟამის დახურვასთან დაკავშირებული მოვლენები“. ორმოცი მუხლის ისტორიის ფარგლებში შიდა ხაზი დასაწყისში წარმოადგენს ფილადელფიიდან ლაოდიკეისკენ გადასვლას, ხოლო დასასრულს — ლაოდიკეიდან ფილადელფიისკენ გადასვლას. დასაწყისი წარმოადგენდა რეფორმატორულ მოძრაობას, როგორც ეს ილუსტრირებულია ათი ქალწულის იგავით, რომელიც დასასრულში არსებულ რეფორმატორულ მოძრაობას განასახიერებდა და აგრეთვე ამ იგავს უმცირეს დეტალამდე აღასრულებდა.

ფილადელფიური მილერიტული მოძრაობა დაიწყო ლევანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავში მოხსენიებული „შვიდი ჟამის“ აღსრულებით 1798 წელს, ხოლო შემდეგ „შვიდი ჟამის“ კიდევ ერთი აღსრულებით 1844 წლის 22 ოქტომბერს. სულ მცირე, 1856 წლისათვის ჯეიმს უაითიც და და უაითიც ამ მოძრაობას ლაოდიკიური მდგომარეობის მქონედ მიიჩნევდნენ. იმავე წელს ეკლესიის ოფიციალურ გამოცემაში წარმოდგენილ იქნა ახალი ნათელი „შვიდი ჟამის“ შესახებ, რომელიც არასოდეს დასრულებულა. „შვიდი ჟამი“ აღსრულდა 1798 წელს, და ამის შემდეგ უილიამ მილერმა აღმოაჩინა ის, რასაც და უაითმა „ჰემმარიტების ჯაჭვის დასაწყისი“ უწოდა, და ჰემმარიტების ჯაჭვის დასაწყისი იყო „შვიდი ჟამი“. 1798 წელი იყო „შვიდი ჟამის“ აღსრულება; ამის შემდეგ მილერი აკეთებს თავის საფუძველმდებარე აღმოჩენას „შვიდი ჟამის“ შესახებ, მაშინ როდესაც დანიელის წიგნი იხსნება. ამის შემდეგ 1844 წლის 22 ოქტომბერი აღნიშნავს „შვიდი ჟამის“ კიდევ ერთ აღსრულებას, რასაც, თავის მხრივ, მოჰყვა იმავე წელს მოძრაობის გადასვლა ფილადელფიიდან ლაოდიკიაში, იმავე წელს, როდესაც „შვიდი ჟამის“ შესახებ ახალი ნათელი დაუსრულებელი დარჩა. 1863 წელს ის, რაც 1856 წლამდე იყო მილერიტული ფილადელფიური მოძრაობა, ხოლო 1856 წელს მილერიტულ ლაოდიკიურ მოძრაობად გადაიქცა, კანონიერად რეგისტრირებულ ეკლესიად იქცა, უმთავრესად სამოქალაქო ომის პირობებისა და ზეწოლის, აგრეთვე ეკლესიის

ახალგაზრდების დაცვის საფუძველზე. მოძრაობა დასრულდა 1863 წელს, როდესაც იგი ეკლესიად იქცა. შვიდი წლით ადრე, 1856 წელს, ლაოდიკიამ გვერდზე გადადო ახალი ნათლის უწყება სწორედ იმ თემაზე, რომელიც უილიამ მილერის პირველი წინასწარმეტყველური აღმოჩენა იყო.

მილერიტულ მოძრაობას და იმ ნათელს, რომელსაც ეწოდება „ჭეშმარიტების ჯაჭვის დასაწყისი“, „შვიდი დროის“ ნათელი, გაეხსნა ლაოდიკიური მოძრაობის ხელმძღვანელობას, რომელმაც თანდათან განზე გადადო „შვიდი დროის“ დაცვის სურვილი, და შვიდი წლის („შვიდი დროის“) დასასრულს, 1863 წელს, შეიქმნა ახალი სქემა და წინასწარმეტყველური უწყება „შვიდი დროის“ ყოველგვარი მითითების გარეშე.

1863 წელს ესაიას სამოცდახუთწლიანი წინასწარმეტყველების დასასრული სწორედ იქ დასრულდა, სადაც დაიწყო — ჩრდილოეთსა და სამხრეთს შორის სამოქალაქო ომით. მონობის საკითხი 1863 წელს წინასწარ იყო ტიპით ნაჩვენები როგორც ჩრდილოეთისა და სამხრეთის ორივე სამეფოს ტყვედ წაყვანა „შვიდი ჟამის“ აღსრულებაში, და ის მონობა, რომელშიც ისრაელი იქნა წაყვანილი, სათანადოდ წარმოადგენდა დასასრულის ჟამს მონობასთან დაკავშირებულ საკითხებს. 1863 წელი წარმოადგენს ესაიას სამოცდახუთწლიანი წინასწარმეტყველების საფუძველზე აგებული წინასწარმეტყველური სტრუქტურის დასასრულს.

ამგვარად ამბობს უფალი ღმერთი: ეს არ დადგება და არ მოხდება. რადგან სირიის თავი არის დამასკო, და დამასკოს თავი არის რეცინი; და სამოცდახუთი წლის განმავლობაში ეფრემი შეიმუხრება, ისე რომ ერად აღარ იქნება. და ეფრემის თავი არის სამარია, და სამარიის თავი არის რემალიას ძე. თუ არ ირწმუნებთ, უეჭველად ვერ განმტკიცდებით. ესაია 7:7–9.

სწორად გაგებულ შემთხვევაში, ეს წინასწარმეტყველება, რომელიც იწყება ძვ. წ. 742 წელს, სამ ნიშნულს განსაზღვრავს სამოცდახუთწლიანი მონაკვეთის ფარგლებში. ამ ნიშნულთაგან ორი აღნიშნავს ოციას ხუთას ოცწლიანი ტყვეობისა და მონობის საწყის წერტილებს ისრაელის როგორც ჩრდილოეთის, ისე სამხრეთის სამეფოებისთვის. ძვ. წ. 742 წელს ჩრდილოეთისა და სამხრეთის სამეფოები ჩართულნი იყვნენ სამოქალაქო ომში, ხოლო ჩრდილოეთის ათმა ტომმა სირიასთან კავშირი შეკრა, რათა სამხრეთის სამეფო იუდაში შეჭრილიყო. ცხრამეტი წლის შემდეგ, ძვ. წ. 723 წელს, ჩრდილოეთის ათი ტომი ასურელებმა მონობაში წაასხეს. ორმოცდაექვსი წლის შემდეგ, ძვ. წ. 677 წელს, ასურელებმა მენაშე შეიპყრეს და ბაბილონში წაიყვანეს. ძვ. წ. 723 წლიდან ორი ათას ხუთას ოცი წლის გასვლის შემდეგ დგება 1798 წელი — დასასრულის ჟამი და მეორმოცე მუხლის დასაწყისი. ორმოცდაექვსი წლის შემდეგ „შვიდი დრო“ სამხრეთის სამეფოს წინააღმდეგ, რომელიც ძვ. წ. 677 წელს დაიწყო, 1844 წელს დასრულდა. ცხრამეტი წლის შემდეგ, 1863 წელს, ძვ. წ. 742 წლის წინასწარმეტყველური ნიშნები ასო-ასო მეორდება. სამოქალაქო ომი მიმდინარეობს როგორც ძვ. წ. 742 წელს, ისე 1863 წელს ჩრდილოეთისა და სამხრეთის სამეფოებს შორის. ძვ. წ. 742 წელს ესაიას მიერ ბოროტ მეფე ახაზისთვის მიცემული წინასწარმეტყველება შეეხებოდა როგორც ჩრდილოეთის, ისე სამხრეთის სამეფოების მოახლოებულ დამონებას, ხოლო 1863

წელს, სწორედ სამოქალაქო ომის ცენტრალურ მომენტში, პრეზიდენტმა ლინკოლნმა გამოაცხადა ემანსიპაციის პროკლამაცია, რითაც მონობის დასრულების პროცესი დაიწყო. გაფრთხილება, რომელიც ძვ. წ. 742 წელს ბოროტ მეფე ახაზს მიეცა, მიცემული იყო პირდაპირი მნიშვნელობით დიდებულ ქვეყანაში, რაც განასახიერებდა ლინკოლნის მიერ სულიერ დიდებულ ქვეყანაში გაცხადებულ უწყებას.

პირამ ედსონის მიერ „შვიდი ჟამის“ შესახებ უწყებათა 1856 წელს გამოქვეყნებიდან შვიდი წლის შემდეგ, ადვენტიზმმა გამოსცა 1863 წლის სქემა, რომელმაც მილერიტული სწავლება შვიდი ჟამის შესახებ ამოიღო, რითაც ეჭვქვეშ დააყენა მრავალი ადგილი, სადაც ელენ უაიტი ასწავლის, რომ ჩვენ უნდა გავიმეოროთ მილერიტთა უწყებანი, და აგრეთვე, რომ უნდა დავიცვათ ისინი ამ უწყებებზე თავდასხმებისგან. იმავე წელს ისინი იურიდიულად რეგისტრირებულ ეკლესიად იქცნენ. კიდევ ბევრის დაწერა შეიძლება 1863 წლისა და მისი წინასწარმეტყველური მნიშვნელობების შესახებ, მაგრამ რასაც აქ აღვნიშნავ, ის არის, რომ არსებობს რამდენიმე მოწმე, როგორც შინაგანი, ისე გარეგანი, რომლებიც 1863 წლის ამბოხებას მიუთითებენ, იქნება ეს გარეგნის ამბოხება სამხრეთის შტატებთან დაკავშირებით, თუ შინაგანის ამბოხება პირველი საძირკვლისეული ჭეშმარიტების უარყოფით. 1863 წელი იმ მოვლენათაგანია, რომლებიც ორმოცე მუხლის ისტორიაში წარმოადგენს სასაზღვრო ნიშანს, რომელიც შეადგენს „მადლის კარის დახურვასთან დაკავშირებულ მოვლენებს“.

1863 წელი შეესაბამება ძველი, სიტყვასიტყვითი ისრაელისთვის უდაბნოში ორმოცი წლის დასაწყისს. ორმოცი წლის დასასრულს იესო ნავემ ძველი ისრაელი აღთქმულ ქვეყანაში შეიყვანა; მათ დაანგრეს იერიხო და წყევლა წარმოთქვეს ყოველი იმ ადამიანის მიმართ, ვინც იერიხოვნს კვლავ ააშენებდა. 1863 წელს ლაოდიკეანური ადვენტიზმის ხელმძღვანელობამ იერიხონი თავიდან ააშენა. 1863 წელი წარმოდგენილია როგორც უდაბნოში ორმოცი წლის დასაწყისშიც, ისე დასასრულშიც. 1863 წელი არის წინასწარმეტყველური გზამკვლევი ნიშანი, რომელიც ერთმანეთთან აკავშირებს ორმოცე მუხლის ისტორიის გარე და შიდა ხაზების ისტორიას. აქ არის მეშვიდე ეკლესია — „განკითხული ეკლესია“, როგორც სიტყვა „ლაოდიკეა“ ნიშნავს — რომელიც შედის იმ პერიოდში, რომელიც წარმოდგენილია უდაბნოში მთელი თაობის სიკვდილით. იმავე დროს, პირველი რესპუბლიკელი პრეზიდენტი იწყებს მონების გათავისუფლების საქმეს და ამგვარად წარმოადგენს უკანასკნელ რესპუბლიკელ პრეზიდენტებს, რომლებიც კრიზისის პერიოდში სამხედრო მდგომარეობას ამოქმედებენ, რაც მიიყვანს იმას, რასაც შთაგონება „ეროვნულ დაღუპვას“ უწოდებს.

დასაწყისის ნიშნულებში დასასრულის ნიშნულებია წარმოდგენილი, ხოლო განკითხვის დახურვასთან დაკავშირებული მოვლენები განკითხვის გახსნასთან დაკავშირებულ მოვლენებში იყო წინასახედ მოცემული. კადემში მომხდარი ამბოხება, როდესაც ორმოცი წლის დასაწყისში იესო ნავესისა და ქალების უწყება უარყვეს, წინასახედ წარმოადგენდა მოსეს ამბოხებას კადემში, როდესაც მან ორმოცი წლის დასასრულს კლდეს დაჰკრა. 1863 წელიწადი მიუთითებს კვირადღის კანონზე, როდესაც ლაოდიკია უფლის პირიდან ამოინთხევა; როდესაც იერუსალიმში არსებული ოცდახუთი უხუცესი კაცი ეზეკიელის მერვე თავში მზეს ეთაყვანებოდა; და როდესაც

შილო განმეორებით აღსრულებდა მათზე, ვინც ცრუ სიტყვებს ენდობა: „უფლის
ტამარი ვართ ჩვენ.“

ჩვენ გავაგრძელებთ პანიუმის ამ შესწავლას მომდევნო სტატიაში.